

passos perillosos a on cal encordar-se.

Al cap de dues hores de cresta arribem al cim de Coma lo Forno (3.030 m.). La panoràmica és magnífica: a l'est s'enlaira la Punta Alta i les Agulles del Travessany, al sud tenim la Punta Lequeutre i la Punta Passet, a l'oest, i en primer terme, el Pic d'Avellaners, i al darrera l'Aneto, la Maladeta i el Tuc de Mulleres, mentre que al nord queda la impressionant cresta dels Besiberris, el Tumençia i el Montarto, al fons. A dalt del cim, tot i que el vent és intens, i la temperatura ratlla els 0° el temps passa volant. Com és costum agafem el mapa, la guia i la brúixola començant la comparació amb la realitat: "aquell no és el ... ?", aquell de més al fons podria ser .... Cal dir que no sempre hi ha entesa entre nosaltres sobre la situació real dels diferents cims. Una vegada més diapositives a la dreta, diapositives a l'esquerra, doncs no n'hi ha per menys.

Tot seguit reempenem la marxa en direcció al nord. Aquesta cresta és molt més aèria que l'anterior: presenta grans pendents a cada costat i és molt estreta. Fins hi tot es troben punts on cal passar-hi asseguts, com si montessim a cavall. Sortosament la roca granítica té unes bones preses i no es descomposa. Els passos amb més dificultats son per travessar les congestes que arriben a dalt la cresta, doncs degut a la forta inclinació de les mateixes, i al propi pes, la neu no aguanta.

Al cap d'una hora d'haver deixat el Coma lo Forno ens trobem al Besiberri sud (3.030 m.), i segon 3.000 del dia. Des d'aquest cim segueix, al nord, la gran massa d'aquesta serra per la Bretxa de Trescares. Per arribar a aquest coll cal muntar un ràpel de 20 metres. La manca de material ens obliga a tornar endarrera. Abandonem la cresta baixant per la canal més alta, proseguint sempre en direcció al nord per la part superior de la gelera de la cara est. En arribar a la bretxa en lloc de pujar al Besiberri Central decidim que la resta de la cresta seria millor fer-la l'endemà.

Caminem una hora més fins al Refugi vivac situat a la bretxa Peyta (2.830 m.) pas que comunica la regió de l'estany de mar amb la zona del riu Malo (Cavallers). Aquest refugi, de construcció metàl·lica, té cabuda per dotze persones i és propietat de la Federació Espanyola de Muntanya. En principi som sols. Més tard arriben quatre excursionistes de Madrid que, com nosaltres, tenien la idea de pujar al Besiberri Nord per la cresta oriental. Bufa un vent molt fred que convida a quedar-se dins del refugi, aprofitem per sopar i tot seguit dormir.

L'endemà s'aixeca amb un temps tot boirós i emplujat; no val la pena arriscar-se sobre una cresta mollia i en condicions tant dolentes. Deixem el refugi, a les 9, en direcció a Cavallers. La primera mitja hora de baixada és dreta, però sense dificultats. El camí voreja l'estany encara tot cobert de neu i glaç.

continua a la pàgina 8